

Arrest

nr. 140 747 van 16 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van resp. Nederlandse en Egyptische nationaliteit te zijn, op 6 november 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met asiel en migratie, maatschappelijke integratie en armoedebestrijding van 3 oktober 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De bestreden beslissing werd aan verzoekers ter kennis gebracht op 17 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CHRISTOFFELS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, geboren te 's Gravenhage op (...) 1968.

Verzoeker, echtgenoot van verzoekster, verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, geboren te Caïro op (...) 1980.

Op 28 maart 2013 beviel verzoekster van een dochter.

Verzoekers kwamen op 4 april 2014 het Rijk binnen.

Diezelfde dag deed verzoekster te Lanaken een aanvraag van een verklaring van inschrijving. Bij deze aanvraag werden een Nederlandse identiteitskaart, een bewijs van uitkering en een bewijs van ziekteverzekering voorgelegd.

Op 6 juni 2014 werd een aanvraag van een verklaring van inschrijving gedaan voor de dochter van verzoekers.

Op 17 juni 2014 werd een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger gedaan door verzoeker, in functie van zijn dochter.

Op 3 oktober 2014 nam de gemachtigde van de minister van Justitie twee beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, één lastens verzoekster en haar dochter en één lastens verzoeker.

De beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van eerste verzoekster en haar dochter is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51 § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verklaring van inschrijving, ingediend op 04/04/2014 door H. H. G. J., [...] onderdaan van Nederland, [...], ingediend op 06/06/2014 door G. Z. S. G. Z., geboren te [...], onderdaan van Nederland, [...], om de volgende reden geweigerd:

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene heeft de aanvraag ingediend als beschikker van voldoende bestaansmiddelen (artikel 40 § 4, 2° van de wet van 15/12/1980). Ter ondersteuning van haar aanvraag heeft betrokkene een attest voorgelegd van de UWV (Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen - Nederland) dd. 11/03/2014 m.b.t. haar arbeidsongeschiktheidsuitkering samen met het bewijs van aansluiting bij een Belgisch ziekenfonds dd. 10/04/2014.

Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen moet betrokkene aantonen te voldoen aan de voorwaarden, opgenomen in artikel 40 § 4, tweede lid van de wet van 15/12/1980, zijnde: 'bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn'.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene haar echtgenoot (onderdaan van Egypte) en haar minderjarig kind (onderdaan van Nederland) ten laste heeft.

Overeenkomstig artikel 40 § 4, 1ste lid, 2° dient een beschikker van voldoende bestaansmiddelen aan te tonen te kunnen voorkomen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Uit het attest van de UWV blijkt dat betrokkene een arbeidsongeschiktheidsuitkering ontvangt sedert 01/07/1996. Dit attest vermeldt enkel het brutobedrag dat maandelijks wordt uitgekeerd. Naast het feit dat we niet weten welk het nettobedrag is dat betrokkene maandelijks ontvangt vermeldt het voorgelegde attest nergens hoelang betrokkene deze uitkering nog zal ontvangen. Er wordt evenmin verduidelijkt of er aan het ontvangen en behoud van deze uitkering voorwaarden zijn verbonden.

Derhalve is het op basis van dit ene bewijsstuk niet mogelijk vast te stellen dat betrokkene over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zij en haar gezinsleden ten laste zouden komen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijgevolg kan zij het verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen niet bekomen.

Gezien al deze elementen dient het recht op lang verblijf aan betrokkene geweigerd te worden. Nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene houder is van het verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, noch dat zij het verblijfsrecht heeft aangevraagd op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat, overeenkomstig artikel 51 § 2, tweede lid (K.B. van 08.10.1981), een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen.

Haar minderjarig kind voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie. De ouder, in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf het recht van verblijf geweigerd. Bijgevolg kan het kind zich ook niet bij haar voegen zoals bepaald in artikel 40bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980.

Het recht van verblijf wordt bijgevolg geweigerd aan het kind. Het dient de moeder te vergezellen."

2. Over de rechtspleging

2.1.

Ambtshalve stelt de Raad vast dat in het opschrift van het verzoekschrift enkel sprake is van "een beroep tegen een beslissing van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid", terwijl tot slot in het verzoekschrift aan de Raad wordt gevraagd de bestreden beslissing te willen vernietigen.

Artikel 39/82, § 3, 2^e alinea van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: *"In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten."*

De Raad beschouwt huidig verzoekschrift dan ook als een beroep tot nietigverklaring. Ter zitting bevestigt de raadsman dat het om een beroep tot nietigverklaring gaat.

2.2. voorwerp van het beroep

Verzoekers vermelden als voorwerp "een" beslissing van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 3 oktober 2014 in het enkelvoud. Ze voegen in bijlage enkel de bestreden beslissing van 3 oktober 2014 toe, die betrekking heeft op eerste verzoekster (moeder) en derde verzoekster (dochter). De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van 3 oktober 2014 aangaande tweede verzoeker (de vader) wordt niet gevoegd in de inventaris en wordt ook niet opgenomen in het beroep waar verzoekers de bestreden beslissing (in het enkelvoud), integraal hernemen. De Raad gaat er dan ook van uit dat thans de enige bestreden beslissing, de bijlage 20 betreft, die betrekking heeft op eerste en derde verzoekster.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door derde verzoekster niet ontvankelijk is. Als minderjarige, het kind is geboren op 28 maart 2013, beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het verzoekschrift vermeldt niet dat de ouders van derde verzoekster optreden in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige dochter.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun eerste en enige middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

"De overheid is van oordeel dat verzoekers niet bewijzen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken zoals bepaald in artikel 40 § 4 om zichzelf en hun gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Weliswaar dient bij de evaluatie van de bestaansmiddelen rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster enkel een attest van UWV (arbeidsongeschiktheidsuitkering) bijbrengt dat enkel het brutobedrag vermeldt en waarin niet verduidelijkt wordt of zij deze uitkering zal behouden. Terwijl deze opmerkingen nooit ter kennis werden gebracht aan verzoekers. Verzoekster ontvang een maandelijks nettobedrag van +/- 1.011,09 euro. Deze uitkering zal verzoekster altijd blijven ontvangen. Verzoekster merkt daarnaast op dat zij onmogelijk ten laste kunnen vallen van de openbare overheden gezien zij ongeveer een inkomen heeft dat ongeveer 100 % overeenkomt met het leefloon voor personen met een gezinslast. Dat de overheid bij een dergelijke summier dossier de nodige inspanningen moet doen om voldoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. Indien het dossier zodanig summier is, dient de overheid bijkomende informatie op te vragen bij verzoekers zelf of bij zijn eigen overheidsinstanties. Dat de overheid bij het nemen van een beslissing zorgvuldig tewerk moet gaan door eerst te onderzoeken, controleren en dan pas een besluit te nemen. Dat verzoekers er bovendien op mochten vertrouwen dat de overheid zorgvuldig tewerk zou gaan. De overheid heeft geen grondige controle gedaan.

De overheid is bij de beoordeling niet uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens waardoor er dus geen correcte beoordeling kon gebeuren en zij derhalve onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Hieruit volgt dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te staven op correcte feitenbevinding. Bij het nemen van een beslissing met de overheid zich steunen op alle gegevens van het dossier.

Tot slot zijn verzoekers van mening dat er sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel aangezien het beginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid.”

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenbevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de materiële motiveringsplicht en naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1 Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2 Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41, eerste lid.

§ 4 Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° [...];

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° [...].

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.”

Verzoekers menen dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, waardoor een incorrecte beoordeling is gebeurd en de gemachtigde tot een onredelijk besluit is gekomen. Ze menen dat de gemachtigde niet kon stellen dat verzoekers niet bewijzen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken door erop te wijzen dat verzoekster een maandelijks nettobedrag van ongeveer 1011 euro ontvangt en dat zij die uitkering altijd zal blijven ontvangen. Ze stippen aan dat dit bedrag ongeveer overeenkomst met het leefloon voor een persoon met een gezinslast.

De Raad kan enkel vaststellen dat deze informatie aangaande het nettobedrag van de uitkering niet voorlag op het ogenblik dat de gemachtigde zijn beslissing heeft genomen. Toen hadden verzoekers enkel een attest voorgelegd van 11 maart 2014 waaruit bleek dat zij een uitkering kreeg van 891,76 euro (bruto) per maand. De Raad dient zich bij de beoordeling van de wettigheid van een beslissing te

plaatsen op het ogenblik dat de beslissing werd genomen (beoordeling *ex tunc*). Het feit dat nu bij het verzoekschrift een stuk wordt gevoegd van 23 oktober 2014 waaruit blijkt dat verzoekster voor de maand oktober 2014 een bruto-uitkering kreeg van 1.126,87 euro dat een nettobedrag geeft van 1011,09 euro is informatie die dateert van na de bestreden beslissing. Dit laattijdig stuk kan door de Raad niet in overweging worden genomen.

Op grond van deze argumenten kan de Raad niet vaststellen dat de gemachtigde uitgegaan is van onjuiste feitelijke gegevens, of hij die incorrect heeft beoordeeld of hij op grond daarvan niet in redelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Verzoekers menen dat het tot de zorgvuldigheidsplicht behoorde van de gemachtigde om bij een summier dossier inspanningen te doen om voldoende informatie te verzamelen alvorens een beslissing te nemen. De overheid zou bijkomende informatie moeten opvragen hebben zowel bij de verzoekers als bij eigen overheidsinstanties. De overheid zou geen grondige controle hebben gedaan. Deze redenering kan de Raad niet volgen. Het komt zoals verweerder terecht in de nota aanstipt aan verzoekers toe om te weten dat indien zij een aanvraag indienen als beschikker van voldoende bestaansmiddelen op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zij afdoende moeten aantonen dat zij aan de voorwaarden voldoen. Het is de Raad overigens een raadsel hoe de gemachtigde, op basis van het stuk dat bij de aanvraag werd voorgelegd, zelf had moeten aanvoelen dat de uitkering niet langer met de actualiteit strookt en dat de recentere uitkering van eerste verzoekster eigenlijk gevoelig hoger zou liggen. Het staat verzoekster steeds vrij om op grond van de stukken die een hogere uitkering aantonen een nieuwe aanvraag in te dienen. Er kan niet worden vastgesteld dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing zich niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht reikt in het kader van deze procedure niet zo ver dat de gemachtigde verder onderzoek had moeten doen naar stukken die niet werden voorgelegd door verzoekers.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Wat betreft de aangevoerde schending van het vertrouwensbeginsel, moet de Raad samen met verweerder in de nota, vaststellen dat verzoekers hieromtrent geen middel ontwikkelen. Onder "middel" in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590 en RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006 nr. 135.618). Verzoekers beperken zich tot de definitie van het vertrouwensbeginsel doch laten volledig na uiteen te zetten waarin de schending van het vertrouwensbeginsel bestaat, zodat dit middel onontvankelijk is.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES